

L'endemà al matí, quan obrí la farmàcia, el panorama era desolador: havien entrat a robar i tot estava capgirat, destrossat, malmès. Davant de la porta, hi havia alguns tafaners per veure la malifeta. Els pots modernistes, d'un valor incalculable, trencats, la registradora encastada a l'armari, els medicaments tots desordenats, la finestra amb la persiana abaixada, no hi podia entrar cap raig de sol, tornava a ser una cova, tot era a les fosques, sinistre. I el morter, aquell morter dels avantpassats en el qual tantes fórmules s'havien fet, estava tirat per terra. El taulell trencat en dos, les parets amb pintades que deien: "Fora, fora, no et volem" i la rebotiga desfeta.

L'Eli s'ho mirava confosa, perplexa. Caminava amunt i avall i, com més s'hi fixava, més desastres hi veia. Tot l'esforç de temps i diners per refer-la havia quedat pel voler d'alguns, en res. I la farmàcia, en molt mal estat, més tronada, més lletja.

Arribà a casa del notari, amb una estranya sensació: una inquietud. Com si amb aquella visita s'hi jugués alguna cosa important. Anava passant l'estona i no la cridaven. La sala d'espera estava plena de gent a vessar. Els minuts es convertien en hores. Impacient, ja havia llegit tots els diplomes que penjaven de les parets, havia resseguit amb la mirada tots els quadres i els grans cortinatges que adornaven les balconades. Quan ja creia que passaria allà tot el matí, va sentir que deien: "Senyora Elisenda Monfort?"

S'aixecà d'una revolada. Entrà en un espai immens, amb mobles de caoba, al terra catifes perses, al fons una taula plena de papers, i presidia la sala una gran fotografia

encara del dictador. Assegut a l'escriptori, un senyor de mitjana edat, amb posat majestuós, l'esperava.

Van encaixar les mans i la convidà a seure. Tot anava a poc a poc. El notari va obrir el sobre de la citació i, després de mirar-lo, va anar cap a unes prestatgeries. Agafà el dossier amb el seu nom i el llegí, en veu alta.

—Senyora Elisenda Monfort: segons les últimes voluntats del senyor Eduard Farré, el seu oncle, vostè és l'hereva de la farmàcia, situada al barri de Ciutat Vella. En un termini breu de temps, m'haurà de dir si accepta o no l'herència.

—A mi? La farmàcia? I on, d'aquest barri? Jo només conec el Liceu, la catedral i poca cosa més; no hi acostumo a passejar per allà baix

—Doncs la situarà amb facilitat, ja que es troba entre la catedral i Santa Maria del Mar. És molt cèntrica.

—Me'n faig una idea, però no conec aquells carrerons, només m'hi acosto amb els pares o amb en Quim, quan anem a l'òpera.

—Pot estar contenta: és un bon llegat, ja em donarà la seva resposta. I ara, si us plau —la convidà a aixecar-se—, tinc altres visites per atendre.

I, amb molta cerimònia, l'acompanyà fins a la porta i li tornà a encaixar la mà. Era un dia de setembre de l'any 1979.

Començava a baixar lentament les escales. Tota la pressa que havia tingut per anar a veure què deia el document ara eren passos lents, per endarrerir l'arribada a casa. Estava confosa. Què faria? Amb l'oncle Eduard solament es veien el dia de Nadal. Era solter, vivia sol i quasi no el coneixia, però sí que sabia que era jove; per tant no era de l'edat per morir...

Que previsor —va pensar l'Eli—, ja tenia fet el testament. I havia pensat en ella. Però, això era una sort?

Necessitava temps per a reflexionar. Caminava a poc a poc, i es va asseure en un banc d'una plaça propera. Era el que en aquell moment necessitava. Havia de posar

ordre en els seus pensaments i s'havia d'aturar. Allà hi havia silenci.

—L'oncle Eduard no el conec. Per a mi, la farmàcia? M'agrada? No ho sé! És tan imprevista aquesta herència. Hauré de treballar? No ho he fet mai. De petita, quan el veia m'amagava, em feia por, feia olor de farmàcia. Diré que no. Per què canviar la meua vida de sempre? Però, guanyaré diners. He heretat, per què jo? Compraré més roba, és el que m'agrada. He estudiat farmàcia, ho volia la família. Quedava bé. Aniré més a la moda. Admirada per tothom? A Ciutat Vella? Uf! Hi ha pobres, segur que tot farà mala olor. Els pobres seran molt pobres? En Quim què em dirà? I els pares? No m'agrada treballar. Per això vaig estudiar? Interessar-me per alguna cosa potser em farà sentir més bé amb mi mateixa. Li diré a la Judit. Podria estar en un altre lloc, a Sarrià i no a Ciutat Vella! Els diners seran meus. No hauré de donar comptes. Els pares no diran res? Tinc por. Serà divertit. Coneixeré gent nova. Estic cansada d'obeir, obeir... Tinc amigues per anar a berenar, però això em satisfà? Voldria ser petita. Ser a casa de l'àvia. No tenir problemes. Si treballo, em distraurè. Acabaré amb la rutina de sempre. No vull decidir. La Judit m'ajudarà... segur, mai m'ha deixat sola. L'olor de farmàcia em mareja. Tinc fred. Allò que és desconegut, em desconcerta. Il·lusió? No podria trobar altres camins, altres respostes? Quines?

Plou. Els núvols negres amenaçaven tempesta, però l'Eli volia caminar, arribar com més tard millor, i s'havia d'aclarir, abans de parlar amb en Quim i els seus pares.

Un cop a casa, no podia estar asseguda al sofà. Anava amunt i avall pel passadís. Avui, que tenia tanta necessitat de parlar amb el seu marit, per què no arribava?

Va anar cap a la cuina. La minyona hi havia deixat el sopar a punt. Al menjador, la taula estava parada, no hi faltava detall: estovalles de fil, canelobres de plata i un esclat de flors bellament disposades. Combinaven mobles

de fusta natural amb alguna calaixera de la besàvia, una taula de menjador d'art Déco, i catifes d'avantguarda. Amb la decoració, en Quim la va deixar fer; per a ell, això era cosa de dones, temes sense més importància.

Sentí el soroll de la porta. Es mirà al mirall. Malgrat anar poc arreglada, volia estar bonica, era quelcom a favor seu... Al marit li agradava que fes goig, que estigués sempre maca. La porta s'obrí i l'Eli va fer com si no ho sentís, dissimulava asseguda al sofà de pell blanca, tot fent veure que fullejava una revista de moda, de fons una música del grup Abba.

Ell passà pel davant, li digué un “hola” rialler i seguiren a taula. En Quim portava el diari a les mans i començava a llegir, era la seva rutina de cada dia. L'Eli s'impacientava, no trobava el moment d'encetar la conversa.

—Tinc una cosa important per explicar-te! —va dir d'una manera tímida.

—Què passa? —exclamà en Quim, aixecant els ulls.

—He heretat la farmàcia de l'oncle Eduard. Aquest matí m'ho ha dit el notari.

Apartà la vista del que llegia i s'apujà les ulleres.

—No m'havies dit res d'un notari. I què faràs? vendre-la? Suposo que no la voldràs conservar? Quina sorpresa! I on es troba?

—És a Ciutat Vella. M'ha dit que és a prop de la catedral i Santa Maria del Mar, és molt cèntrica.

—Ah, està força ben situada. Però la zona...

—He estat pensant que potser me la vull quedar. Jo he estudiat farmàcia i podria ser la meva feina. No ho creus?

—Et sembla? No t'hi trobaràs bé —va dir amb una veu una mica avorrida—. Una dona com tu, de casa bona, en aquell barri! No hi aguantaries ni dos dies! A més, no has treballat mai! No hi estàs avesada. Si anant al club i amb les amigues, tens els dies plens. No et fa cap falta. Tens tot el que necessites.

L'Eli escoltà i callà. Era millor no entrar en una discussió inútil.

—No en parlem més —va dir en Quim—. No et preocupis. Amb els diners de la venda, podem anar a fer la volta al món, fa temps que no viatgem i seria fantàstic. O comprar un cotxe últim model o, si vols, ja buscaré on invertir-los. Per a això, no hi haurà problema. Aquest tema queda resolt —va dir agafant un altre cop el diari.

Com era habitual, en Quim havia de dir l'última sentència. Estava molt acostumat a tenir sempre la raó, complia bé el seu paper de marit que mana. Era fill únic de pares benestants, advocat d'èxit, molt protagonista, i el seu objectiu a la vida era triomfar i guanyar diners, molts diners, i tenir una dona maca per lluir quan anaven de festa.

—Sempre he estat d'acord amb el que em deies, i la teva manera de fer m'agrada, em dones seguretat i fins ara he fet el que tu volies, però aquesta vegada m'ho pensaré. La que ha heretat soc jo i, per tant, soc jo la que ha de decidir. A més, ja fa algun temps que m'avorreix la monotonia de la meva vida. Segur que serà més divertit fer una cosa nova.

—Què dius? Monotonia? Si cada dia fas el que vols —va dir—. Tens moltes amigues i sempre estàs ocupada.

El menjar continuava intacte, semblava que havien perdut la gana. Només s'anava buidant l'ampolla de vi, reserva 1960, que ell bevia sense descans, potser per apai-vagar el mal humor que li ocasionava aquella herència.

—Em vaig casar enamorada, per tenir fills i ser una bona mare —va etzibar l'Eli—. Sols vaig estudiar perquè era la voluntat de la família, els feia il·lusió tenir la filla farmacèutica, però la meva veritable carrera era pujar la canalla, que no ha arribat, i per a mi això ha estat un desastre. Era el meu principal objectiu. Aquest fet ha res-sentit la nostra vida de parella. No ho has pensat mai? Vull acabar amb aquesta rutina i potser és la meva oportunitat.

En Quim feia com si no ho sentís, arrugà el front i es va posar a llegir de nou, però es veia que el tema el preocupava. S'ho volia treure del cap, tenia altres as-

sumptes més importants, no pas parlar amb la seva dona sobre una decisió que creia absurda. Ella no treballaria i menys en una farmàcia allà baix, aquell fet era el que més pesava. En un barri deprimat, conflictiu i amb gent pobre, l'Eli no s'hi trobaria bé. I com ho podria dir als seus coneguts? Tothom explicava les feines importants, èxits i grandeses, i totes les dones dels seus amics també es quedaven a casa.

Capficat, s'aixecà de taula i marxà sense fer-li un petó. L'Eli continuava absorta en els seus pensaments. Era la primera vegada que veia clar que havia de pensar ella i no els altres, per ella. La situació era complexa i, segons quina decisió prengués, la relació amb en Quim podria ser complicada. Encara l'estimava, no el volia perdre, eren molts anys de vida junts, però aquesta vegada no cediria, s'hi jugava massa. Què fer? Això l'entristia i confonia, al mateix temps. Se sentia molt decebuda i confosa.

© dels textos: Pilar Mercadé Nubiola, 2017

© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2017

Sant Salvador, 8 – 25005 Lleida

www.pageseditors.cat

editorial@pageseditors.cat

Primera edició: juny de 2017

ISBN: 978-84-9975-873-2

DL L 831-2017

Impress a Arts Gràfiques Bobalà, SL

www.bobala.cat

—﴿ imprès a **lleida** ﴾—

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.